

Ίεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

**ΜΗΝΥΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ**

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζει τὴν ἐπέτειο τῶν εἴκοσι ἐτῶν ἀπὸ τῆς πλήρους ἐντάξεως τῆς Χώρας στὴν τότε Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα καὶ σήμερα Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι. Πρόκειται γιὰ ἓνα γεγονὸς ἱστορικῆς σημασίας γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ ζήσει καὶ νὰ ἐργασθεῖ στὴ μεγάλη σὲ μέγεθος ἀλλὰ καὶ πλούσια σὲ Πολιτισμικὴ Παράδοση Εὐρωπαϊκὴ Κοινωνία. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εἶδε μὲ τὴν ἐν Κυρίῳ ἐλπίδα τὴν πορεία τοῦ λαοῦ μας μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἡπείρου μας καὶ εὐλογεῖ καὶ συγγαίρει κάθε προσπάθεια, ἡ ὁποία κατατείνει στὴν καλύτερη μεταξύ τους ἐπικοινωνία. Ταυτόχρονα ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσει ὁ λαός μας τὴν ἰδιοπροσωπία του, ὅπως καὶ ὁ κάθε εὐρωπαϊκός λαὸς ἐπιζητεῖ νὰ διατηρήσει τὴν δική του.

Τὴν ὥρα αὕτὴ ὀφείλουμε νὰ ἐνθυμηθοῦμε ὅτι οἱ ἐμπνευστὲς καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, εἶχαν τὴν πίστη ὅτι δημιουργοῦν μίαν Κοινότητα Ἐθνῶν, πού ἔχουν κοινὲς ἀξίες καὶ κοινὲς παραδόσεις. Τὸ ἴδιο ἐπίστευε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, πολιτικὸς στὸν ὁποῖο χρεωστοῦμε τὴν εἰσοδὸ μας στὴ μεγάλη Εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια. Κατὰ τὴν ὁμιλία του μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς Συνθήκης Ἑντάξεως στὴν Ε.Ο.Κ. τὴν 8ῃ Μαΐου 1979, εἶπε μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐνταξὴ τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα, μολονότι ἀποτελεῖ πολυσήμαντο ἱστορικὸ γεγονὸς, δὲν συννεπάγεται ὥστόσο ἀλλαγὴ κλίματος γιὰ τὴν χώρα μου. Ἡ Εὐρώπη μὲ τὸ ἑλληνικὸ της ὄνομα, τῆς εἶναι οἰκεῖος χώρος, ἀφοῦ ὁ πολιτισμός της εἶναι σύνθεση τοῦ ἑλληνικοῦ, τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Μία σύνθεσι στὴν ὁποία, ὅπως εἶπε ἄλλοτε, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα εἰσέφερε τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ὁμορφιάς, τὸ Ρωμαϊκὸ Πνεῦμα, τὴν ἰδέα τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Δικαίου καὶ ὁ Χριστιανισμός τὴν Πίστη καὶ τὴν Ἀγάπη».

Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ σκαπανεῖς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Ὅμως σήμερα καὶ μετὰ τὴν συνάντη-

σὴ κορυφῆς τῆς Νίκαιας, ζοῦμε ὡς Εὐρωπαῖοι πολῖτες μία νέα πραγματικότητα. Τῆς κηρύξεως στὴν ἀφάνεια τῆς Χριστιανικῆς Παραδόσεως καὶ Πνευματικῆς καὶ Πολιτισμικῆς Κληρονομιάς τῶν Εὐρωπαίων. Ἐν ὀνόματι ἑνὸς ἀθέου κράτους, πού δὲν ἔχει ἀκόμα προσδιορισθεῖ ἡ δομὴ καὶ λειτουργία του καὶ βεβαίως δὲν ἔχουν θεσπισθεῖ οἱ ἀρχὲς καὶ οἱ ἀξίες τῆς ὑπάρξεώς του, εἴμαστε μάρτυρες μᾶς περιθωριοποίησης τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶς σὲ βάρος τῆς πολεμικῆς. Αὐτὰ μάλιστα γίνονται σὲ ἐπίπεδο ἐν πολλοῖς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Εὐρωπαίων Λαῶν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τους. Τὴν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία διαφαίνεται ἡ ἀνιστόρητη προσπάθεια νὰ ὑποτιμηθεῖ ἡ ἀναντίρρητη προσφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ εὐρωπαϊκὸ γίγνεσθαι, ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ διακηρύσσουμε τὴν οὐσιαστικὴ καὶ καίρια συμβολὴ του στὴν Ἱστορίαν καὶ τὸν Πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Ἐκκλησία στὴν πορεία τῆς Εὐρώπης στὸν 21ο αἰῶνα θέλει νὰ διδάξει τίς αἰώνιες ἀξίες τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀνεκτικότητας, τῆς Πίστης, τῆς Ἐλπίδας. Θέλει νὰ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους πρόσωπο πρὸς πρόσωπο, νὰ μὴν εἶναι ἀτομιστὲς καὶ ἐγωκεντρικοί, νὰ μὴν ἀντιμετωπίζουν τὴν ζωὴ ὡς κάτι τὸ τυχαῖο, ἀλλὰ ὡς μυστήριον τοῦ Θεοῦ, πού δὲν ὑπόκειται στὴν λογικὴ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν ἢ τῶν φιλοσοφικῶν ἐδράνων. Οἱ ἀξίες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐκσυγχρονίζονται, γιὰτὶ τότε θὰ ἦσαν ἄρθρα κάποιου Συντάγματος, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἀναθεωρηθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται καὶ ἐργάζεται γιὰ νὰ δεῖ τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχισμένους, χαρούμενους, ἰσορροπημένους. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζονται ὀρίζοντες, χρειάζονται κανόνες στὴν ζωὴ. Αὐτοὺς τοὺς κανόνες οἱ Εὐρωπαῖοι τείνουμε νὰ τοὺς λησμονήσουμε καὶ δὲν ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ἔτσι μετατρεπόμεθα σὲ σκεπτόμενους ὑπολογιστές. Ἡ Ἐκκλησία καὶ στὸν 21ο αἰῶνα δὲν θὰ παύσει νὰ ὑπενθυμίζει τὴν Κληρονομίαν τῶν Εὐρωπαίων, τίς Ὑποθήκες τῶν Ἱδρυτῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ τὸν προορισμὸ τῶν Χριστιανικῶν κατὰ βάση κοινωνιῶν τῆς Εὐρώπης.